

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa Miasta G.
przeciwko Spółdzielni Handlowo - Produkcyjnej "S." w G.
o wydanie nieruchomości i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 28 lutego 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią

instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, nie publ. i z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/04, nie publ.).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Zdaniem skarżącej w niniejszej sprawie zachodzi potrzeba wykładni art. 365 § 1 i art. 366 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w kwestii objęcia powagą rzeczy osądzonej motywów orzeczenia wydanego w postępowaniu nieprocesowym, wyznaczenia granicy, w jakiej stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia (in casu: oddalającego wniosek o zasiedzenie), a także objęcia powagą rzeczy osądzonej ustaleń faktycznych w takim zakresie, w jakim indywidualizują one sentencję jako rozstrzygnięcie o przedmiocie sporu i w jakim określają one istotę danego stosunku prawnego.

Kwestia dotycząca powagi rzeczy osądzonej była wielokrotnie przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego. Przyjmuje się, że granice przedmiotowe mocy wiążącej należy oceniać według reguł przyjętych w art. 366 k.p.c. w odniesieniu do przedmiotowych granic powagi rzeczy osądzonej. W konsekwencji moc wiążącą z perspektywy kolejnych postępowań uzyskują jedynie ustalenia dotyczące tego, o czym orzeczono w związku z podstawą sporu. Moc wiążąca orzeczenia nie rozciąga się natomiast do kwestii prejudycjalnych, które sąd przesądził, dążąc do rozstrzygnięcia o żądaniu i których rozstrzygnięcie znajduje się poza sentencją, jako element jej motywów. Natomiast treść uzasadnienia może służyć

sprecyzowaniu rozstrzygnięcia zawartego w sentencji, a nie temu by moc wiążącą orzeczenia rozciągać na kwestie pozostające poza sentencją. Inaczej rzecz ujmując moc wiążąca odnosi się do „skutku prawnego”, który stanowił przedmiot orzekania i nie oznacza związania sądu i stron ustaleniami i oceną prawną zawartą w uzasadnieniu innego orzeczenia, w tym rozstrzygnięcia o zasadności zarzutów podnoszonych przez pozwanego. Zakresem prawomocności materialnej jest bowiem objęty tylko ostateczny wynik rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do tego doprowadziły (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2017 r., V CSK 164/16, nie publ., z dnia 8 grudnia 2016 r., III CNP 29/15, nie publ., postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2017 r., V CSK 159/16, nie publ., i z dnia 6 października 2016 r., IV CSK 804/15, nie publ.). Nie zachodzi zatem potrzeba kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym zakresie. Natomiast wskazywane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego na tle analizowanych regulacji prawnych mają charakter pozorny, wynikający z różnorodnych stanów faktycznych będących przedmiotem rozstrzygnięć, które dotyczyły spraw o różnych przedmiotach i odmiennych sentencjach (oddalające, ustalające, zasądzające).

Ponadto z motywów rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w sprawie o zasiedzenie wynika jednoznacznie, że Sąd ten przyjął, iż powódka nie była samoistnym posiadaczem nieruchomości objętej sporem, co wykluczało zasiedzenie. Mimo braku decyzji o oddaniu nieruchomości w użytkowanie uznał za bardzo prawdopodobne, że taki właśnie był charakter posiadania skarżącej. Szczegółowe rozważanie tej kwestii uznał jednak za zbędne, skoro nie przesądzała ona o charakterze posiadania (uzasadnienie postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 2 lutego 2012 r., III Ca (...)). Teza skarżącej jakoby Sądy w rozpoznawanej sprawie były związane poglądem Sądu wyrażonym w sprawie o zasiedzenie w kwestii, której Sąd ten szczegółowo nie badał, jako nie mającej istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, nie przekonuje o istnieniu związku przyczynowego między zagadnieniem prezentowanym we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, a rozstrzygnięciem sprawy, w której wniesiono skargę.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

aj

r.g.